

Výlučnost/vyloučenost u Quasimoda a Raskolnikova

Literární postavy Quasimodo a Rodion Romanovič Raskolnikov pocházejí obě z jiného období a prostředí. Na první pohled se může zdát, že spolu nemají nic společného, ale jedna věc je přeci jen spojuje. Je to jejich výlučnost, vyloučenost. Bylo by ovšem chybou myslet si, že jejich odlišnost od ostatních má stejné důvody.

Životy Quasimoda a Raskolnikova se od začátku vyvíjely zcela jinými směry. Zatímco Rodion se narodil do příjemného prostředí s milující matkou a sestrou, chudák Quasimodo přišel na svět postižený, čímž se z něj automaticky stal vyvrhel společnosti. Raskolnikov měl předpoklady pro slibnou kariéru v ruském hlavním městě, ale zdálo se, že Quasimoda v životě nečeká nic dobrého. Čím to, že oba mají nakonec na svědomí pár mrtvých?

Když se podíváme na osudy těchto dvou postav, spatříme jejich nejpodstatnější rozdíl. Zjistíme, že Quasimodo býval zlý, protože nikdy nedostal příležitost prožít normální šťastný život a nikdy nebyl opravdu milován. Život byl k němu nespravedlivý, což s ním neustále otrásalo. Jestliže někomu ublížil, ostatní ho k tomu vyprovokovali, jednal pod vlivem zlého Frolla nebo z lásky ke krásné Esmeraldě. Raskolnikov na tom byl jinak. Nikdy mu nikdo nekřivdil a zdálo se, že z něj bude normální, všední občan. Rozdíl byl totiž v jeho myšlení. Rodion Romanovič si vždy připadal výjimečný a nehodlal se přiřadit k davu obyčejných hlupáků. Když páchal svůj zločin, připadal si dokonce prospěšný ostatním. Šlechetný Raskolnikov! To on sám se ale vyloučil ze společnosti a způsobil si nespočet problémů a utrpení.

Konec obou románů na nás může působit relativně šťastně. Quasimodo umírá v láskyplném obětí Esmeraldy. Raskolnikov si během výkonu svého trestu na Sibiři uvědomí svou vinu a Soňa ho nikdy neopustí. Oba příběhy přesto nesou ponaučení.

Viktor Hugo nám v Chrámu Matky Boží v Paříži ukazuje, že nemůžeme hledět pouze na fyzický vzhled. Fjodor Michajlovič Dostojevskij nám zase v Zločinu a trestu říká, že nikdo nemá právo rozhodovat o životě druhých. A že za každý hřích se platí vysoká daň.

Pavla Vavříková